

paa en uskyldig Mand, nemlig Skovrideren for Frederiksværks Distrikt. Det mener den højtærede Landbrugsminister ogsaa, og det kan godt være muligt. Jeg kender ikke den vedkommende Skovrider, har ikke noget Ønske om at gøre denne Mand noget Gavn af Fortræd. Jeg har kun begrænset mig til at tale om Tisvilde Hegn og Adserbo Plantage, fordi dem kender jeg af mange Aars Selvsyn. Hvis det nu forholder sig saaledes, hvad man vil faa Indtryk af ved at læse Professor Oppermanns Brev, at den Kritik, jeg har øvet mod den enkelte Skov, rammer dansk Statsskovbrug i Almindelighed, ja saa er der ikke noget at sige til det, men det er ikke en Svækkelse af min Kritik, men en Udvidelse af den. Det kan godt være, det vil jeg udmærket godt tro, at der kan være Mangler andre Steder i dansk Skovbrug foruden ude i Tisvilde Hegn. Derfor vil jeg stærkt betone, at jeg paa ingen mulig Maade i mine kritiske Bemærkninger har sigtet til nogen enkelt Mand, heller ikke til Skovrideren for det Distrikt, men mit Formaal har været at paavise for det høje Ting, at der i alt Fald eet Sted i Landet er et Statsskovbrug, der neppe svarer til de ideelle Fordringer. Og naar jeg har gjort det netop under denne Finanslovbehandling, skyldes det ikke blot den Omstændighed, at det nu er første Gang, jeg har kunnet komme til Orde, men ogsaa den særlige Omstændighed, at Krigssituationen har medført, at Staten i langt højere Grad end tidligere optræder som virkende Faktor med Hensyn til Frembringelsen af Livsfornödenheder. Naar det er Tilfældet, er det givet, at det er i alles Interesse, at Staten optræder med den størst mulige Dygtighed paa ethvert Omraade.

Hvad man saa ellers vil mene om Statsdriften i Tisvilde Hegn, er det mit Haab, at den Tanke, jeg i Slutningen af mit Foredrag udkastede, at man vilde udnytte dette enestaaende Stykke Skov paa en ny Maade, maa vinde det høje Tings Bifald, saa at man udnytter de enestaaende Muligheder, her er, dog ikke saaledes, at det kommer til at ligge hen som en Nationalpark, som det er blevet sagt, thi det vil jo sige, at man lader det ligge hen, saaledes som en Nationalpark ligger hen, uden at man rører en Finger. Det er Amerikanernes Mening med Begrebet Nationalpark. Nej, det, jeg har

ønsket, er, at man omdanner dette Stykke Skov til en Folkepark ved skønsm Hugst og Plantning, hvor æstetiske Hensyn kommer i Betragtning i første Linie, medens derimod det direkte Udbytte af Tømmeret kommer i Betragtning i anden Linie. Det er der efter min Mening enestaaende Betragtninger for i Tisvilde Hegn, og hvis derfor den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Trafikminister hver af sine Grunde vilde interessere sig for denne Plan, vilde der, hvad der saa end ellers kan siges om denne Sag, kunne komme et fortræffeligt Enderesultat ud deraf.

Til Slutning har jeg kun en ganske kort Bemærkning. Denne Drøftelse her i dette høje Ting af fremtidsmæssige Muligheder har vakt Opmærksomhed langt ud i Landet og har ført til, at jeg baade mundtligt og skriftligt har faaet Meddelelser om andre Muligheder for Fremstillingen af Livsfornödenheder, og en af disse Muligheder forekommer det mig, at det er værd at gøre opmærksom paa. En sagkyndig skriver til mig, at der hist og her i vore Skove eksisterer et fortrinligt Næringsmiddel, nemlig den store Vinbjergssnegl. Den har den fortræffelige Egenskab, at den omsætter Skovens halvraadnede Løvmasser direkte i Menneskeføde, og Menneskeføde, der smager fortræffeligt, thi den smager som Nøddekærner. Ærede Medlemmer skal ikke mene, at det er noget, der er uden kulinarisk Betydning, for det er som bekendt Munkene, der i sin Tid har indført Vinbjergssneglen her til Landet, og de forstod sig udmærket paa, hvad der smagte. Det er heller ikke noget, der er uden Betydning for Ernæringen, thi Vinbjergssneglen er saa næringsrig, at dens Næringsindhold kan sættes til ca. $\frac{3}{4}$ af Hønsæggets. Ærede Medlemmer vil se, at hvis man ikke er alt for fordringsfuld eller alt for bange for at foretage sig noget nyt, ligger der i Virkeligheden her et overordentlig stort Felt for en energisk Nation, og det er navnlig det, der er Pointen i hele Sagen og i mine Bestræbelser, at denne Krig, som opvækker en enestaaende Evneudfoldelse og Energiudfoldelse i de krigsførende Lande, ogsaa skulde virke som et Incitament i de ikke-krigsførende Lande, saaledes at man der, for saa vidt Tiden er vanskelig og vil vedblive at være vanske-